

CAMBOGIA

Exc.MI P. D. GUSTAVI A. F. RABALLAND
Episcopi tit. Egugensis, Vicarii Ap. de Phnom-Penh

Die 7 octobris 1959

Eminentissime ac Reverendissime Pater,

Pretiosissimis tuis epistolis quae, sub numero 1 C/59-1842 a die 18 iunii emissae iam mihi venerunt, pro tardiori, valetudinis praecipue causa, hac responsione veniam indulgere humiliter deprecor.

Imprimis, propter saluberrimum Summi Pontificis Ioannis XXIII gloriose regnantis ad concilium oecumenicum mox convocandum decretum, libenter Tuae Eminentiae Reverendissimae ingens meum gaudium patefacio. Communi bono quod constanter mirificis modis alia concilia Ecclesiae universali procuraverunt, in hoc actuali fructum valde bonum exoriundum ex praesentia vera Ecclesiae Missionariae, prima vice adstantis, cum speciali laetitia adnumero.

Quae cum ita sint, quamvis difficillimae apostolatus curae et inclementia coeli huius regionis parum temporis ad studiorum exercitationes et ampliorem informationem acquirendam mihi relinquant, quia iterum atque iterum me pronum ad negotia parva tenent ut non liceat dissertissima longioraque vota exprimere, unum tamen adest quod mihi praecipue curae manifestandum est. Quod votum, etiamsi non per diu in mente habuissem, mihi Summi Pontificis unionis corroborandae Ecclesiae desiderium suasisset.

Agitur de maiori unione Ecclesiae « Missionariae » (ut ita dicunt) et « veteris Ecclesiae », quam subiectissime ita expono.

Ex una parte, usque adhuc, propter itinerum longinquitatem viarumque difficultates, necessitas postulabat ut clerus specificè « missionarius » existeret, qui a patria sua, a clero suo, et ab ecclesia ex qua ortum habuerat, valde alienus fiebat. Quapropter militiae missionariorum numerus nimis hodie extenuatus est. Ab eo enim qui ad missionum longinquas plagas proficisci volebat, proclivi erant quasi omnes christiani fideles exigere vocationem ita specialissimam ut non multi subiecti possent se ad talem statum proVectos esse exstimare ... Illi autem electi plus admirationem quam approbationem in populo christiano movebant ...

Idcirco tantum damnum nimia paucitas missionariorum operariorum attulit ut gigneret incomprehensionem mutuam inter duos campos scilicet inter Ecclesiam sic dictam missionariam et Ecclesiam veterem. Insuper « magni scriptores », qui de apostolatu in missionibus confecto multa scripserunt, plerique, nonnisi « missionarii in cella » fuerant. Porro authentici missionarii, christianorum cura onerati necnon frequenter ardoribus solis oppressi non magnam scribendi facultatem habent, nedum de ratiocinatione artis pastoralis in missionibus exercitatae. At illi praedicti « missionarii in cella » neque rerum claram intelligentiam neque congruentem super facta et circumstantias perspicacitatem ad plenam veritatem habere potuerunt.

Ex altera parte, missionarii cum nunquam aut rarissime in patriam germanam revertuntur, iam res bene gestas aut recte dictas « in veteri ecclesia » non amplius attingunt: scientia enim ex libro nec cognitionis de visu nec praesentiae locum tenet. Quapropter, velit nolit, efficitur ut « continuatio » inter metropolitanam et missionariam ecclesiam scindatur et sicut quaedam fossa amplior de die in dies cavatur quae damnum praesertim Missionibus affert.

Itaque, nonne optandum est ut missionariae Societates iam non exclusive aut saltem minus exclusive missionariae sint, ut in patria onus alicuius dioecesanii apostolatus suscipiant (haud tantum docendi). Hinc fieret ut qui in patria laborarent rationabile commercium haberent cum iis qui Missionibus operam darent: illi autem qui iam in patria laboravissent novam mentem, novos conceptus novasque forsitan apostolatus methodos in missiones afferrent; qui autem iam in Missionibus laboravissent et in patriam reverterent suam mentem corrigerent aliorumque mentem de missionariis quaestionibus emendarent.

Nonne etiam optabile esset, sicut pro Africa iam Sua Sanctitas Pius XII postulavit, ut ita veterum christianarum regionum dioecesanii sacerdotes se per plures annos ad laborandum in Missionibus obligare possent. Itinerum enim difficultas non amplius est magnum impedimentum; linguas vero discere, si satis iuvenes sunt subiecti, nec inexpugnabilis difficultas habetur, cum plerisque vix uno anno opus sit ut fructuosum apostolatum incipiant.

Quibus datis, missionariae Societates rerum idearumque evolutionem ita sine intermissione melius cognoscerent, et veterum christianitatum clerus ita melius Missiones intelligeret ut missionaria problemata cum latiori comprehensione pertinentius excuterentur et uberiores fructus obtinerentur.

Et maxime copia operariorum ad dissitas plagas proficiscentium mirifice multiplicaretur. Denique unio tam coniunctissima in Ecclesia fieret

ut fossa inter veterem Ecclesiam et novam, id est missionariam, celerius completeretur; Delegatorum Apostolicorum etiam praesentia valde quidem efficax est ad unionem cum Sancta Sede servandam, sed non sufficit ut unitas apostolatus efficiatur.

Certe ea suggestio maturiori explanatione indiget; tamen, ut mihi videtur, adiutorium praestare posset in illa strictiori Ecclesiae unione quam Summus Pontifex feliciter regnans vehementer exoptat et adstringit.

Quidquid hic scripsi et acceptum habere, Eminentissime ac Reverendissime Pater, digneris, et Supremi Pastoris altissimo iudicio humillime et integre submittere.

✠ GUSTAVUS A. F. RABALLAND
Episcopus tit. Egugensis, Vicarius Ap. de Phnom-Penh